

Phía sau một chàng trai

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện "Hay là mình cứ bắt chấp hết yêu nhau đi")

Chỉ trong một khoảnh khắc nhỏ, tôi lại nắm được tay em giữa hàng ngàn người trên phố...

Tặng chàng trai đại học Hoa Sen.

Tôi vốn dĩ là một đứa con trai chỉ nghĩ cho riêng mình, ít quan tâm đến cảm xúc của người khác. Cuộc sống của tôi chỉ quanh quẩn với game - gái và ăn chơi với hội con trai. Ngày xưa xa xôi ấy, lúc nào em cũng lặng lẽ đi bên cạnh và nhìn tôi tán tỉnh những cô gái khác. Ngày tôi chuyển nhà đến Sài Gòn em lặng thin không nói. Những năm tháng gió cuốn lá bay theo, chùng ấy thời gian trôi, tôi xa rồi quay về bên em sau những mối tình đã tan vỡ. Chúng tôi yêu nhau vào một chiều cuối năm gió nổi, đó là khi tôi bỗng sợ em biến mất khỏi cuộc đời mình, như đã từng. Chẳng biết tự lúc nào, em luôn xuất hiện trong những giấc mơ mà tôi có. Em cười xinh lắm, hết như một đóa ly ly trắng ngần. Em nhỏ bé như một con búp bê, còn tôi thì cao to bờ vai rộng. Em bảo chúng tôi ngoại hình không xứng với nhau, còn tôi bảo cao to để chở che và bảo vệ cho em đến suốt cuộc đời. Em cười tí mắt, khẽ hôn vào môi tôi. Một nụ hôn ngọt ngào như cơn mưa tháng hạ!

Nhưng dạo này, tôi nói nhớ và yêu em như một cái máy được lập trình sẵn. Tôi cố tránh né những khi em nũng nịu đòi tôi nói những lời yêu thương đó. Em vẫn hay giận dỗi mỗi khi tôi lạnh lùng. Tôi và em cách xa nhau cả trăm cây số. thỉnh thoảng mới gặp nhau một lần ngắn ngủi, thời gian còn lại chỉ nói chuyện qua điện thoại và yahoo. Nhưng cái cách yêu của em trẻ con quá, em cứ huyền thuyên nói không bao giờ dứt. Ngày một, ngày hai tôi cảm thấy mình bị quản ép và mất hết thời gian để làm những điều mình muốn. Cuộc sống của tôi có game, có bánh bóng và còn có hội chiến hữu của mình chứ không riêng gì em. Tôi đi đá banh điện thoại gần một trăm cuộc gọi nhớ và tin nhắn từ em. Tôi chơi game em nhất định không cho tôi ngắt điện thoại. Những khi tôi tức giận nói to thì em lại khóc hết như một cái vòi nước tự động.

"Khuya rồi em đi ngủ đi. Anh tắt điện thoại nha!"

"Nhưng em không muốn ngủ, em chỉ muốn trò chuyện với anh thôi."

"Haiz..."

"Sao anh lại im lặng"

." À..à..không có gì, em ngủ đi nha, vậy nha!"

Tôi tắt máy để tập trung vào trận đánh Liên Minh của mình đang gay cấn. Nhưng tôi chưa tự do được bao lâu thì em đã gọi lại.

"Chuyện gì hả em?" - Tôi vẫn nhẹ nhàng trả lời nhưng vô tình giọng nói hồ hững.

"Có bao giờ anh bỏ game để làm em vui không?"

"À...à..."

"Hay là anh luôn bắt em phải bỏ anh để anh vui với game?"

"Mệt quaaaaaaááá....Anh muốn yên lặng."

Tôi hét lên. Đó là khi tôi không chịu nổi ngày nào cũng nghe em nhõng nhẽo bên mình. Tôi để điện thoại chế độ im lặng rồi quên đi đã làm em buồn. Những ngày kế tiếp, tôi vẫn thấy ngọt ngào khó chịu vô cùng. Một chàng trai mười chín tuổi đang yêu, nhưng vẫn còn mê game không có tính câu tiến thử hỏi có nên yêu? Em học giỏi, không đẹp nhưng vẫn xinh lại con nhà tử tế khi yêu tôi, em chẳng có gì ngoài những giọt nước mắt mà không bao giờ tôi nhìn thấy. Suy nghĩ được hai ngày thì tôi gọi cho em và nói chia tay. Bên kia đầu máy, em lặng yên cùng mớ suy nghĩ bởi những gì tôi nói. Tất nhiên là em không đồng ý nhưng tôi buộc em phải tuân theo dù bất cứ thế nào đi chăng nữa. Em nín lặng khẽ ừ một tiếng khó nhọc. Giữa tôi và em, tình yêu có nhưng cũng có những điểm hoàn toàn không hợp với nhau để viết nên một tình yêu đẹp. Em khóc nức lên và hầu như không nói được câu gì ngoài hai chữ : Đừng đi!

Ngày hôm ấy trôi đi, tình cảm em dành cho tôi vẫn thế, ngọt đến chán. Em vẫn cố hàn gắn lại vết đứt, vẫn gọi tôi là bạn trai mỗi khi có ai đó tán tỉnh nhưng tôi thì không. Tôi lạnh lùng với những điều mình không thích. Xa rời em. Nhân nhặt rồi...yêu những cô gái khác. Một tuần tôi qua, điện thoại của tôi vẫn tràn ngập tin nhắn của em. Em vẫn gọi điện thoại kể về cuộc sống hiện tại của mình. Nó không quá ồn ào vội vã nhưng cũng đủ để em mệt mỏi vì không có tôi. Chừng ấy thời gian trôi qua, tôi không về thăm em nữa. Chúng tôi chỉ nói chuyện trên yahoo nhưng những lúc ấy tôi luôn bận. Khi tôi đổi avatar yahoo là hình ảnh của một cô gái nào đấy, em chỉ hỏi tôi cô ấy tên gì rồi im lặng không hỏi nữa. Mấy khi thấy nick yahoo em bật sáng, nhưng em tuyệt nhiên không nói gì đến tôi rồi off nick lúc nào tôi cũng không hay. Lúc đầu tôi cũng không hiểu vì sao em lại thế, mãi đến khi nhìn lại status yahoo của mình: Van Anh t'aime.

Vậy là hơn một năm trôi qua, kể từ ngày tôi rời xa em, tôi vẫn ở Sài Gòn sáng chiều đi đi trong cái nóng khô cong đến khó chịu. Đã từ rất lâu, tôi chẳng còn nghe em nói, em cười, em hát...cho tôi nghe. Không biết trong khoảng thời gian qua, có chuyện gì khiến em buồn không. Người ra đi là tôi, bỏ rơi em cũng là tôi...nhưng cái gì cũng có lí do của nó cả. Chỉ mong em đừng hận hay ghét tôi thôi. Chắc giờ đây em cũng đã đậu vào một trường đại học nào đấy ở Sài Gòn như em từng ước mơ. Lâu lắm rồi em không gọi cho tôi, lắm lúc trong tôi cũng không còn nhớ những tháng ngày đã từng hạnh phúc bên em nữa. Trong khoảng một năm qua, em dường như biến mất. Ấy vậy mà hôm nay, sao em lại xuất hiện một cách mà tôi không ngờ đến được.

Chả là lúc khi tan trường, Minh rủ tôi vào Tan Coffee để chờ Vân Anh thì em gọi. Em không gọi tôi mà gọi cho Minh - thằng bạn thân của tôi. Em bị tai nạn xe và đang ở bệnh viện. Mặc dù em bảo không sao nhưng vì em có là người có lỗi nên phải đóng tiền bồi thường. Những gì em nói với Minh tôi đều nghe tất. Minh luôn xem em là em gái, ngày ấy yêu em, tôi vẫn hay thường rủ Minh đi chơi cùng. Minh cũng mến em vì lúc nào em cũng cười thật ngây ngô. Nếu lúc ấy em gọi cho tôi, chắc chắn tôi sẽ nghe em khóc thút thít và hỏi tôi phải làm gì. Còn đằng này, em vẫn cứng rắn mạnh mẽ mượn một ít tiền để đóng tiền viện phí, không mếu máo không nhều nhẹo như tôi từng biết về em. Minh hỏi em đang ở đâu, em bảo ở bệnh viện Gia Định còn tôi và Minh ở tận quận 12. Tôi hích nhẹ vào vai Minh, như hiểu ý, Minh bảo em ở đó và sẽ đến ngay. Và tất nhiên người đến không phải là Minh mà là tôi. Tôi vội vàng bước nhanh ra khỏi căn phòng máy lạnh để đến với em.

Tôi phóng xe lao đi dưới sắc cam vàng của chiều hoàng hôn đang buông dần trên phố. Phố ồn ào gất gổ và đông đúc vô cùng. Tôi cũng không biết là mình đã vượt qua bao nhiêu cái ngã tư khi nó chuyển sang đỏ. Tôi đến nơi. Và thấy em đã đứng trước cổng bệnh viện. Em xinh hơn. Người lớn hẳn.

" Lên xe nào, anh đưa em về."

Em ngạc nhiên nhìn tôi như nhìn một con quái vật .

" Sao lại là anh?"

" Anh thì sao? Không lên thì anh đi à. Sao, giờ có lên không?"

" Em..."

Tôi thấy trong mắt em có cái gì đó long lanh lạ. Rồi bỗng chốc em khóc òa như một đứa con nít. Lâu lắm rồi tôi mới thấy em khóc như thế. Cũng phải, lâu lắm rồi tôi mới gặp em kia mà." Nín nào! Anh chờ em về...rồi từ từ nói cho anh nghe!" Và em ngoan ngoãn ngồi sau lưng tôi nhưng tay không chạm vạt áo. Em là thế, ngốc nghếch nhưng thích dỗ ngọt. Nhiều khi tôi thấy em là một đứa khờ nhất mà tôi từng thấy nhưng cũng chính vì điều đấy, tôi chẳng bao giờ có ý lừa gạt em.

" Mạnh mẽ lên nào! Lớn rồi mà cái tính nhõng nhẽo cũng không đổi được à!" - Tôi phá tan sự im lặng bằng một câu trêu chọc thay vì hỏi em có sao không. Nhưng tôi không nghe em trả lời chỉ thấy em khẽ quệt tay lau nước mắt. Tôi cũng im lặng, chờ em chậm chậm trên phố đông người.

Rồi bỗng dưng có cảm giác gì đó chạy lang khắp cơ thể, không diễn tả được nhưng có thể sờ thấy. Phải chi lúc này đây, em siết nhẹ ôm tôi rồi khẽ thăm thì vài câu gì đó thì giống ngày xưa lắm. Đến ngã ba, tôi cố tình thẳng gấp để em tựa vào người nhưng em vẫn không níu lấy. Thế cũng tốt. Tôi cười một mình vu vơ. Mãi suy nghĩ vớ vẩn tôi chẳng biết là mình sẽ chờ em về đâu.

" Dương ơi!"

" Dạ..."

" Nhà em chỗ nào vậy?"

Tôi nghe em cười khúc khích phía sau rồi chỉ đường về nhà trọ. Trong cái khoảnh khắc em chỉ tay ra phía trước, tôi vô tình nhìn thấy những vết xước xước máu trên tay em. Em cũng mạnh mẽ lắm chứ nhưng tại sao lại luôn nũng nịu với tôi. Rồi em bỗng hỏi tôi về cuộc sống hiện tại, tôi không đắn đo bảo vẫn sống tốt và không quên nói rằng tôi đã có người yêu. Em mỉm cười trong phút lặng rồi kể cho tôi nghe cuộc sống hiện tại của mình. Hóa ra bây giờ em đã là sinh viên của Nhân Văn rồi sao, ngày đó tôi còn mắng em học thì dở mà cứ muốn thi trường cao. Lúc ấy tôi lo sợ em rớt đại học nên quan tâm em theo cái kiểu phát xít như thế, em thì ậm ừ nói hãy tin ở em.

Một chiều tan học, tôi không về nhà ngay mà rẽ xe vào trung tâm mua sắm ở quận 1. Hôm nay là sinh nhật Vân Anh, tôi muốn lấy lòng cô ấy bằng cách mua một cái váy thật đẹp được tính bằng USD. Tôi đang phân vân không biết nên chọn giữa màu xanh navy và hồng phấn nhạt thì vô tình gặp em đi cùng những người bạn.

" Anh mua quà tặng ai thế?" - Em nhẹ nhàng hỏi tôi.

" Bạn gái anh." - Tôi bình thản đáp.

Em mỉm cười, gật đầu rồi bỏ đi. Khi tính tiền xong tôi khẽ quay sang tìm em, em vẫn đứng ở gian hàng ấy nhìn chiếc váy không chớp mắt. Chắc có lẽ em đang nhìn giá trị của nó. Bỗng tôi thấy em ước thử lên người, xoay vòng rồi đặt lại chỗ cũ. Ngày đó tôi yêu em, có bao giờ tôi tặng quà cho em đâu. Thuở ấy, tôi còn đi cub 50 xin màu tóc sơn đầu như bây giờ đi xe phân khối lớn. Valentine đi bên tôi nhìn người khác tặng hoa cho nhau em chỉ dụi mắt rồi bảo tôi là hoa của em. Tôi vô tâm hỏi hột còn em thì thức cả đêm để làm thiệp tặng tôi. Chẳng biết em hậu đậu thế nào mà bị dao rọc giấy cửa một đường dài. Lúc đưa tôi tấm thiệp, vết cửa vẫn còn đỏ đỏ và sưng tấy trên tay em.

Đêm hôm ấy, sau khi cùng đám bạn bày ra một bữa tiệc sinh nhật đúng chất lãng mạn cho Vân Anh, tôi trở về nhà và điện thoại có tin nhắn. À không, chỉ là một lời nhắc nhở được cài vào điện thoại, tự bao giờ, ai đã cài, tôi cũng không nhớ nữa.

Mở ra xem.

Ngạc nhiên.

Sững sờ.

Thấy nhớ em miên man.

" Một nhắc nhở: Sinh nhật vợ iu ".

Hôm nay cũng là sinh nhật em. Ừ thì tôi đã từng hứa sẽ làm cho em một sinh nhật thật hạnh phúc khi em 20 tuổi. Em bảo tuổi 20 là tuổi đẹp nhất đời người. Hóa ra tôi đã quên và vô tình đem đến cho người khác. Chắc có lẽ lúc chiều ở trung tâm, em đã buồn lắm. Mặc dù tôi không còn yêu em nhưng vẫn cảm thấy mình có lỗi. Giá như lúc ấy tôi có số điện của em thì suốt đêm tôi đã không trần trọc như thế. Hay là tôi gọi cho Minh? Cũng không được...lúc này khuya lắm rồi.

Hôm nay khi chở Vân Anh đi dạo phố, lúc dừng lại ngã tư chờ đèn tín hiệu, tôi tình cờ nhìn thấy em ngồi trong công viên cùng với ai đó. Cái mái tóc ngô ngố, điệu bộ, dáng vẻ và cả cử chỉ ấy, dù đã lâu rồi tôi không nhìn thấy nhưng làm sao vui đi trong tôi. Có lẽ em đang đổi nên cậu ấy mới luống cuống gãi đầu như thế. Với tính cách của em, điều đó cũng chỉ làm em thêm khó chịu mà thôi. Nếu người ngồi đó là tôi thì tôi sẽ đưa ra một lời mời dạo quanh thành phố. Không biết đi đâu thì cứ chở em chạy lòng vòng, tốn xăng một tí nhưng làm em vui thì có tốn là bao. Tôi mơ hồ hi vọng một điều gì đó nhưng Vân Anh và những tiếng còi xe đã giục tôi quay về hiện tại. Lúc ấy đèn xanh đã đi qua hơn một nửa thời gian.

Tôi bỗng mơ thấy em và những ảo ảnh ngọt ngào trong quá khứ. Đến khi tỉnh giấc cũng là lúc ánh nắng chiếu soi vào mắt. Ngần ngợ. Tiếc nuối. Vì giấc mơ quá đẹp. Đẹp đến nỗi tôi vẫn không nghĩ mình đã đi qua những tháng ngày xa xôi ấy.

Tôi đang đứng trước cổng trường Nhân Văn và tìm gặp em. Thật sự tôi cũng chẳng biết tại sao tôi phải ở đây, chỉ biết rằng lúc tan trường, từ Hoa Sen tôi chạy một mạch đến đây rồi dừng lại chỗ này. Có phải tôi nhớ em? Vào đông rồi, Sài Gòn có gió lạnh lạnh và đâu đây không khí Giáng Sinh đang đến gần. Tôi lại nhớ những mùa đông đã qua cùng em, đó là những tháng ngày mà tôi mãi mãi không thể nào quên. Giáng Sinh bên em như bên một đống lửa hồng thật ấm áp. Lúc chen chân ở nhà thờ trên đại lộ Hùng Vương, em luôn nắm chặt tay tôi rồi đi qua khắp ngõ. Mỹ Tho vào Giáng Sinh không ồn ào như Sài Gòn nhưng cũng náo nhiệt và hạnh phúc lắm. Nhưng chính tôi đã bỏ em mà đi, đã làm em khóc và buồn rất nhiều. Tôi thấy mình có lỗi với em quá, còn có thể tìm gặp em được sao?. Trong phút chốc tôi định quay xe đi thì em chạy đến. Tôi thấy một cảm giác...là lạ mà cũng thình thích đâu đây.

" Sao anh lại đến đây." - Em nhìn tôi không chớp mắt.

" À...à...anh đợi...Vân Anh. Cô ấy học ở đây."

Em mỉm cười nhìn tôi. Nụ cười của em vẫn như ngày nào khi ta bên nhau.

" Thế anh đợi nhé. Em đi đây!"

Tôi không với gọi, chỉ nhìn em bước đi qua kính chiếu hậu một đoạn rồi quay đầu nhìn lại. Em bước đi trong chiều mùa đông thật lạnh, cái dáng bé nhỏ vác balo to đùng chắc nặng lắm. Bóng em khuất dần, khuất dần rồi không còn nhận ra rõ trên phố chật người đông. Chắc em đâu có hay tôi chạy xuống tận đây là vì em chứ có phải vì bạn gái nào. Mà bây giờ em biết, em có vui không? Chắc gì em còn yêu tôi như ngày đó. Em cũng xinh lắm, nhiều chàng chết mê chết mệt vì em cơ mà. Tôi ngần ngợ trong phút chốc rồi vòng xe chạy đi. Không về nhà, không chiến hữu, không bạn gái, lần đầu tiên tôi lang thang một mình trên phố.

Hóa ra bạn trai của em lại chính là bạn học của Vân Anh, hôm họp mặt lớp, em và tôi...lại gặp nhau thêm một lần nữa. Em đóng kịch rất giỏi khi vờ như không biết tôi, đứng dậy tự giới thiệu và bắt tay cười lớn lên. Suốt cả buổi trò chuyện, hầu như em là trung tâm của cuộc bàn luận. Cậu ấy huyền thuyên mọi thứ về tình yêu của cả hai, lại còn rủ mọi người đi ca hát mừng tình yêu của em và cậu ấy tròn hai tháng. Lúc mọi

người còn hát hò trong phòng, em xin phép ra ngoài nghe điện thoại. Lúc ấy, tôi cũng vờ như mình đang có điện thoại để ra ngoài với em.

- Em đã có tình yêu đích thực rồi ư?

- Có thì sao, mà không có thì sao, việc gì liên quan đến anh.

- Anh chỉ quan tâm em thôi mà...

- Bộ chuyện đó quan trọng với anh lắm sao?

- Anh chỉ muốn biết em có hạnh phúc hay không mà thôi.

- Em hạnh phúc hay không, đã từ lâu người quan tâm không phải là anh.

Tôi định nói cho em biết tôi không hề yêu Vân Anh mà chỉ cá cược với Minh tôi sẽ quen Vân Anh trong bao lâu nhưng Vân Anh đã bước đến. Tôi im lặng. Còn em gạt nước mắt lặng lẽ bước đi.

Sau chuyện hôm ấy, Vân Anh nhất định hỏi tôi về em, về mối quan hệ của cả hai và cả những kỉ niệm ngày nào trong quá khứ. Tôi không nói, nhưng Vân Anh nhất quyết làm um lên. Chiều lòng cô ấy, tôi kể cho Vân Anh nghe những tháng ngày hạnh phúc bên em. Vân Anh đòi chia tay và tất nhiên tôi đồng ý, không níu kéo.

Tôi suy nghĩ mãi về em, càng suy nghĩ càng thấy sự xuất hiện của em bên cạnh như một sự sắp đặt của thượng đế. Mỗi lần em đến, cuộc sống của tôi lại xáo trộn. Ngày tôi bỏ em đi. Ngày đó em khóc hết nước mắt níu tôi bên cạnh, nhưng em nào biết tôi cũng đã khóc và đau rất nhiều. Lần đầu tiên, tôi khóc vì một người con gái. Và chưa lúc nào tôi quên được em. Tôi không có quyền gì ngăn cản em yêu một ai đó nhưng tôi có quyền quan tâm em...vì chúng tôi không phải những người xa lạ.

Chiều hôm ấy là Giáng Sinh, người người đi trên phố Sài Gòn đông như một dãy ngân hà lấp lánh trong đêm. Ấy vậy mà tôi vẫn nhìn thấy em..

" Đi đâu đây!" - Tôi dừng lại đứng trước mặt em.

Em ngỡ ngàng nhìn tôi.

" Nghe nói anh và Vân Anh..."

" Ừ"

" Tại sao? Vì em hả?"

" Ừ"

" Sao lúc nào anh cũng ừ vậy?"

" Ừ".

" Anh điên à?"

" Ừ."

" Anh còn yêu em hả?"

" Ừ...."

" Nhiều lắm hả?"

" Ừ..."

" Chứng minh được không?".

" Anh sẽ không bao giờ rời xa em thêm một lần nào nữa. Về bên anh, được không em?".

" Ừ."

" Bất chước anh à?"

" Ừ...".

" Em điên à?"

" Tất nhiên là không hề hề...".

" Sao không ừ nữa?"

" Không thích..."

Nói rồi em nhón nhẹ gót chân hôn tôi giữ phố mùa đông ngập tràn gió. Ngừng hôn, em khẽ đẩy tôi ra rồi bỏ chạy. Tôi mỉm cười trong phút chốc rồi chạy đuổi theo em. Chỉ trong một khoảnh khắc nhỏ, tôi lại nắm được tay em giữa hàng ngàn người trên phố.

Lại đi.

Lại yêu.

Lại hạnh phúc bên người mà tôi từng buông tay...

Tiểu Duyên